U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 8,** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 23 C 242/2009, o 10 190,01 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **EWR Trust s. r. o.**, IČ 27866602, se sídlem Žitná 50, Praha 2, v současné době **Envia Consulting s. r. o.**, IČ 27866602, se sídlem Londýnská 26, Praha 2, zastoupené JUDr. Hanou Kadlecovou, advokátkou v Praze 10, Vršovická 56, a žalované **B. M.**, zastoupené Mgr. Vojtěchem Kolaříkem, advokátem v Praze 10, Bělocerkevská 1037/38,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 23 C 242/2009, o zaplacení 10 190,01 Kč s příslušenstvím, **j e** soud.

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 26. 8. 2010, čj. 23 C 242/2009 - 108, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2011, čj. 35 Co 579/2010 - 116, **s e z r u š u j í**.

O d ů v o d n ě n í:

Návrhem doručeným 16. 5. 2011 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 8 ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 23 C 242/2009 týkající se zaplacení 10 190,01 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela se společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s., (dále jen „Telefónica O2“) 30. 9. 2007 rámcovou smlouvu, jejímž předmětem bylo rámcové vymezení poskytování zvýhodněných podmínek při poskytování základní a volitelných služeb v sítích GSM spol. Telefónica O2, jiných služeb a výkonů a dodávky mobilních telefonů, příslušenství k mobilním telefonům a dalších produktů společnosti Telefónica O2. Ve smlouvě bylo dále uvedeno, že Telefónica O2 bude účastníkovi – tedy žalobkyni – účtovat ceny za poskytnuté služby, a to pro všechny Smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi účastníkem a společností Telefónica O2 a pro Smlouvy o poskytování služeb uzavřené po dobu platnosti této smlouvy.

Žalobkyně následně uzavřela 14. 10. 2007 s žalovanou *„smlouvu o užívání sim“*, na jejímž základě umožnila žalované užívat SIM kartu na telefonní číslo X. V bodě 2. smlouvy bylo uvedeno, *že „EWR bude účtovat uživateli ceny za poskytnuté služby v souladu s aktuálními podmínkami poskytování služeb a aktuálního ceníku základních a volitelných služeb pro partnery EWR Trust s. r. o.“* Bod 5. smlouvy, nazvaný jako platební podmínky, stanovil, že *„uživatel* – tedy žalovaná – *se zavazuje hradit majiteli* – tedy žalobkyni – *za vyúčtování telekomunikačních služeb v sítích GSM Telefónica O2“*. Smlouva dále stanovila, že žalovaná bude plnit na účet žalobkyně.

Protože tak žalovaná neučinila a neuhradila vyúčtovanou částku za prosinec 2007, leden až březen 2008, podala žalobkyně u Obvodního soudu pro Prahu 8 dne 23. 12. 2008 návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, na základě kterého žádala zaplacení 10 190,01 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení. Přílohou soudního spisu byla Smlouva o užívání sim ze dne 14. 10. 2007, dále upomínka za nezaplacené faktury ze dne 29. 4. 2008, kterou zástupce žalobkyně upomínal žalovanou, aby zaplatila 3937,76 Kč za poskytnuté služby. Žalovaná soudu předložila souhrnné účty, vystavené na telefonní číslo X. a dále *„Výzvu k úhradě dlužné částky – pokus o smír“* ze dne 9. 11. 2008, kterou zaslal zástupce žalobkyně žalované s cílem vymoci dlužné částky za úhradu služeb. Ze soudního spisu vyplývá, že žalovaná nároky žalobkyně neuznala a ve vyjádření tvrdila a na základě předložených podkladů dokládala, že pohledávku žalobkyni již zaplatila. Zástupce žalobkyně na dotaz obvodního soudu také 12. 10. 2009 sdělil, že žalobkyně *„není držitelem licence podle telekomunikačního zákona“*.

Po předložení dalších důkazů a provedeném jednání Obvodní soud pro Prahu 8 usnesením ze dne 26. 8. 2010, čj. 23 C 242/2009-108, řízení o zaplacení 10 190,01 Kč zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok I.), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení (výrok II.). V odůvodnění uvedl, že podle § 129 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné, a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Obvodní soud mimo jiné zkoumal podmínky řízení podle § 103 o. s. ř a zjistil, že podle § 7 odst. 1 o. s. ř. projednávaná věc nespadá do pravomoci soudů. Protože žalobce požaduje úhradu za poskytnuté služby elektronických komunikací, je k rozhodování příslušný Český telekomunikační úřad.

Žalovaná se následně odvolala proti výroku II. usnesení obvodního soudu – tedy proti rozhodnutí o nákladech řízení. Výrok I. týkající se určení pravomoci nenapadla. Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 1. 2011, čj. 35 Co 579/2010 - 116, usnesení soudu I. stupně změnil tak, že je žalobkyně povinna zaplatit žalované náklady řízení před soudem I. stupně i náklady odvolacího řízení.

Se závěry obvodního soudu týkajícími se příslušnosti k rozhodování ve věci však nesouhlasí Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“), který podal 16. 5. 2011 návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu podle zákona č. 131/2002 Sb. Namítá, že předmětem smlouvy, kterou uzavřela žalobkyně se žalovanou, je rámcové vymezení poskytování zvýhodněných podmínek při poskytování základních a volitelných telekomunikačních služeb v síti GSM Telefónica O2. Navrhovatel zdůraznil, že je oprávněn rozhodovat spory pouze v případě, že jsou naplněny podmínky stanovené v § 129 zákona o elektronických komunikacích. V nyní posuzovaném případě ale žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně neposkytovala žalované služby elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích, pouze jí zajišťovala výhodnější podmínky pro užívání SIM karty společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Žalovaná tedy není účastníkem služeb elektronických komunikací a žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost; taktéž se nejedná o porušení povinnosti uložené zákonem o elektronických komunikacích, konkrétně § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Navrhovatel proto uzavřel, že spor mezi žalobkyní a žalovanou není sporem o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací, ale sporem vyplývajícím ze soukromoprávního vztahu mezi stranami sporu. K rozhodování je proto příslušný obvodní soud.

Zvláštní senát o věci uvážil takto:

Obvodní soud pro Prahu 8 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout o postoupené věci. Záporným - negativním - sporem je podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. Z toho vyplývá, že se ve věci jedná o negativní kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zvláštní senát.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též *„Úřad“*) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla

pro rozhodování účastnických sporů upravuje § 129 odst. 1 tohoto zákona: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“*

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *„Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaného § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*; službou elektronických komunikací se rozumí dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích *(„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“),* popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“*); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí *„služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“*.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z také z § 129 zákona o elektronických komunikacích: *„pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“*, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát nejprve zkoumal, zda je splněna osobní podmínka stanovená v 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z předložené smlouvy, uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou, vyplývá, že žalobkyně poskytla žalované pouze zvýhodněné podmínky při poskytování základní a

volitelných telekomunikačních služeb v síti GSM Telefónica O2. Osobou vykonávající komunikační činnost proto byla společnost Telefónica O2, nikoli žalobkyně.

Protože se jedná o spor mezi žalobkyní a žalovanou, ve kterém nefiguruje společnost Telefónica O2, zaměřil se zvláštní senát na vztah pouze mezi těmito stranami sporu. Základem nyní řešeného kompetenčního sporu je tedy to, kdo je nadán pravomocí rozhodnout spor mezi žalobkyní (tj. osobou odlišnou od poskytovatele - osoby vykonávající komunikační činnost) a žalovanou, přičemž základní otázkou je posouzení právního postavení žalobkyně, žalované a jejich vzájemného vztahu.

Z evidence podnikatelů v elektronických komunikacích podle všeobecného oprávnění, kterou vede navrhovatel, vyplynulo, že žalobkyně ani její právní nástupce nejsou osobami vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně pouze umožnila žalované využívat SIM kartu třetí strany, se kterou měla uzavřenu rámcovou smlouvu. Žalobkyni ve vztahu k žalované proto nelze považovat za osobu vykonávající komunikační činnost a žalovanou za účastníka či uživatele podle zákona o elektronických komunikacích. Tím proto není splněna osobní podmínka stanovená v § 129 zákona o elektronických komunikacích.

Žalobkyně s žalovanou uzavřely pouze inominátní smlouvu, nevznikl mezi nimi tedy spor týkající se povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tím proto není naplněna ani věcná podmínka stanovená v § 129 zákona o elektronických komunikacích. Vztah mezi stranami sporu nevznikl na základě smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací; v souladu s obecnou pravomocí soudů stanovenou v § 7 odst. 1 o. s. ř. je proto příslušný k rozhodování ve věci soud. Tyto závěry neodporují konstantní judikatuře zvláštního senátu, který mimo jiné v usnesení ze dne 3. 11. 2010, čj. Konf 52/2010 - 9, vyslovil tento právní názor: *„Spor o peněžité plnění ze smlouvy, na jejímž základě umožnil žalobce užívání mobilní telekomunikační služby žalovanému, není sporem týkajícím se povinností uložených zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, nebo na jeho základě, o němž by měl rozhodovat Český telekomunikační úřad (§ 129 odst. 1 tohoto zákona), nýbrž sporem vyplývajícím ze soukromoprávního vztahu. Rozhodnout o takovém sporu pak přísluší soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)“.*

Zvláštní senát pro doplnění poznamenává, že se nyní řešená věc liší od případů, které řešil Nejvyšší soud v usnesení ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2894/2008, či zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12. V obou těchto případech osoba vykonávající komunikační činnost postoupila konkrétní pohledávku, která vznikla mezi ní a účastníkem nebo uživatelem, na jiný subjekt. O tento případ se v nyní posuzované věci však nejedná.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Výrokem II. proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 26. 8. 2010, čj. 23 C 242/2009 - 108, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté. Zvláštní senát také zrušil usnesení městského soudu ze dne 26. 1. 2011, čj. 35 Co 579/2010 - 116, kterým tento soud rozhodoval o odvolání žalované.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 8 pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. července 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu